

mener derfor, at det i Almindelighed vil gaa saaledes til, at efter at den foreløbige Undersøgelse er foretagen, vil det i nogle Tilfælde blive de foreløbige Undersøgere, som kunne konstatere, at der er begaaet Forsælfkning; i andre Tilfælde ville de ikke være i Stand til at konstatere dette, men kun til at konstatere, at det er et mistænkeligt Tilfælde, at det ser ud, som om der er begaaet Forsælfkning. Nu maa man jo vel huske paa, at i mange Tilfælde vil det Dvrigt komme frem ved Undersøgelsen, uden at man for saa vidt behøver en Udtalelse fra Laboratoriet i Kjøbenhavn, idet nemlig Erfaringen har viist, at i et ikke ringe Antal af de Sager af den Art, som man allerede har haft, har den Paagjældende, naar en Undersøgelse er paabegyndt, tilstaaet og sagt: det er rigtigt, jeg har gjort det og det, og der behøver man altsaa ikke at returnere til en Kemiker for at faae Besked paa, hvorledes det hænger sammen, idet man der kan faae Sagen oplyst ved ganske almindelige Retsmidler. Men ganske vist kan der være afskillige Tilfælde, hvor der ikke lader sig oplyse Noget paa denne Maade, og der faa vel som, hvor det overhovedet er finere Analyser, der er Tale om, mener jeg, at Tingene maa indsendes til Centrallaboratoriet i Kjøbenhavn, for der at underkastes en mere sagtyndig Undersøgelse. — En æret Taler gjorde det Spørgsmaal: Hvem, der havde Afgang til, og hvorledes Vedkommende havde Afgang til at appellere til Laboratoriet? Seg mener, at dette Spørgsmaal maa bevares derhen, at, for det Første maa jo det Offentlige fremkalde en Undersøgelse ved at indsende Gjenstanden; men dernæst vil ogsaa den Sigtede kunne fremkalde en saadan Undersøgelse, og det er netop blandt Andet dertil, at den Fremgangsmaade sigter, som omtales i § 3, idet det nemlig der bestemmes, at, naar de udtagne Varer hos den Vedkommende til Besigtigelse og Undersøgelse, faa skulle de give ham en Prøve deraf. Derved vil han jo være givet Midler i Hænde til ogsaa fra sin Side at skaffe sig Modbevis ved at indhente en kemisk Undersøgelse af Gjenstanden enten paa Laboratoriet eller hos en anden Kemiker. Det er ganske vist — og det maa ikke tabes af Sigte —, at den kemiske Videnskab jo ingenlunde er saa fremskreden eller saa fuldkommen, at den altid kan være i Stand til med fuld Sikkerhed at afgjøre, om en Forsælfkning har fundet Sted, eller til med fuldkommen Bestemthed at kunne sige, hvorledes den er iværksat, og hvilke Ting der ere tilfalte. Det kan nok være, men jeg mener dog, at dette ikke er nogen Indvending imod Foranstaltningen i det Hele taget; thi for det Første vil Forsælfkningen kunne godtgøres i de vigtigste og mest praktiske Tilfælde, og for det Andet maa man ogsaa erindre, at en kemisk Undersøgelse paa det vedkommende Laboratorium jo ikke er det eneste Middel, som man har til at komme efter Sandheden. Man har jo ogsaa

det Middel, som man ellers benytter til at komme efter Sandheden, nemlig at afholde Forhør over dem, der have haft med Varesnes Tilvirkning at gøre. Spørgsmaalet om, hvor vidt der til Lyvende og sidst kan antages at være ført Bevis for Forsælfkning eller ikke, maa naturligvis afgjøres efter Lovgivningens almindelige Regler, og derom kan der ikke i Lovforslaget gives nogen særegen Regel. — Det blev af en af de ærede Talere, der have ytret sig om Loven, fremhævet, at det maatte kunde være rigtigt at gjøre en Forandring i den Bestemmelse i § 3: „Prøverne blive i sin Tid, saafremt der ikke er paardaget Strafansvar med Hensyn til de Gjenstande, af hvilke de ere tagne, at betale efter gangbar Pris“. Dette er jo et underordnet Punkt, med Hensyn til hvilket jeg ikke ser rettere, end at man vel nok maatte kunne tænke sig en Udvei. Sagen er jo den, at de Paagjældende naturligvis ikke skulle have Betaling for Varesne, naar de befindes at være fordervede eller forsælfkede, men kun, naar de ere gode og af en saadan Bestaafenhed, at de maa sælges. Jeg skal gjerne indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være haardt for de Paagjældende at maatte vente efter en Undersøgelse i saa Henseende; men een Ting maa man dog sørge for, og det er, at hvis man foreløbig betaler Varesne, at man da ogsaa kan faae Pengene tilbage, for saa vidt Varesne befindes at være fordervede. Stulde der altsaa gjøres et Forslag for at afhjælpe dette, faa maatte det vel blive en Tilspøelse om: at Varesne blive at betale i sin Tid, eller, dersom Sikkerhed for Tilbagebetaling stilles, strax, eller noget lignende. — De Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslagets § 5, have jo baade i det andet Thing og her igaar og idag været Gjenstand for megen Omtale, og det er da ogsaa klart nok, at de røre ved det vanskeligste og efter min Mening ingenlunde uvigtigste Punkt i hele denne Sag. Jeg vil først blot gjøre en Bemærkning om, hvad der er Grunden til, at Kjød overhovedet gjøres til Gjenstand for særlig Behandling i denne Lov. Man kunde maatte ved første Diefast synes, at det maatte være nok, at Kjød var nævnt i § 1, og at altsaa Kjød blev gjort til Gjenstand for samme jevnlige Undersøgelse som de andre der nævnte Handelsartikler, en Betragtningssmaade, der altsaa førte til, at § 5 maatte udgaa, og at der ikke blev foreskrevet Andet i Loven om Kjød end, hvad der foreskrives om Smør, Mælk, Sukker, Kaffe etc. Men Grunden til, at Kjød stilles paa en særegen Maade, er jo den, at Kjød deri er forskjellig fra de andre Artikler, at man ikke ved at betragte Kjødet, naar det er fremlagt til Salg, udstykket, sonderhugget osv., kan afgjøre, om det hidrører fra et Kreatur, der har lidt af en Sygdom, som gjør Kjødets Nydelse farligt for Sundheden. Med Hensyn til de andre Artikler, Kaffe, Smør, The osv., gælder det jo, at man ved at gjøre dem til Gjenstand for en kemisk Undersø-